

KŐFALVI TAMÁS

Maróti László születésigazolása

A Maróti család a 13–15. századi Magyarország legelőkelőbb családjai közé, a Gutkeled nemzetség Majádi főágába¹ tartozott, őse a 13. század közepén élt Mihály, de első biztosan adathozható tagja az ő fia, István volt.² A családnak a Maróti Jánostól származó bárói ága emelkedett a legmagasabbra, fénykorát Zsigmond király uralkodása alatt élte.³ Maróti Dénes 1396-ban a nikápolyi csatában, Zsigmond oldalán harcolva esett el,⁴ testvére, János pedig a csatát sebesüléssel élte túl. János később is támogatta Zsigmond külpolitikai vállalkozásait, 1416-ban török fogságból való kiváltására különadót is kivetettek.⁵

A Zsigmond uralkodásának kezdetét jellemző zavaros belpolitikai helyzetekben a család töretlenül támogatta Zsigmondot, Maróti János ezzel biztosította helyét a bárók sorában.⁶ Már 1397-ben elnyerte – igaz, ekkor még csak fél évre – a macsói bán tisztségét, amelyet ezután még háromszor, összesen mintegy 14 évig töltött be.⁷ E tisztséggel együtt járt a bácsi, baranyai, bodrogi, szerémi és valkói ispáni cím, illetve adathozhatóan éppen az ő második bánysága óta a Tolna megyei is.⁸ A macsói bányság és a vele járó ispánságok révén magától értetődő volt a család délvidéki birtokainak és érdekeltségeinek megnövekedése.⁹ A gazdasági hatalom, a katonai erő és a politikai befolyás gócpontjait a család kezén lévő várak jelentették. Ezek egy részét Maróti János adományként kapta: Atya (Valkó m. –

¹ Karácsonyi János: A magyar nemzetségek a 14. század közepéig. Bp., 1900. 475–506.

² Az első Marótiak. In: Turul 1901/3. (<https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Turul-turul-1883-1950-1/1901-C2B2/1901-3-C6B1/nemzetsegi-kutatasok-elso-kozlemeny-C6D3/1-gutkeled-nemzetsege-C6D4/c-az-elso-marotiak-C6E9/>)

³ Németh Csaba: Maróti János, a gyulai vár építtetője. [Gyula] [2007.] 6–9.

⁴ Nagy Iván: Magyarország családai VII. Pest, 1860. 335.

⁵ ZSO V. 2255. sz. Kiszabadulásához – amelyre végül is csak 1418-ban, valószínűleg saját vagyonból került sor – ld. Németh Csaba: Maróti János i. m. 57.

⁶ A belviszályok a Marótiak számára gazdag adományokat eredményeztek, Zsigmondhoz való hűségük révén számos hűtlen nemes birtokára teheték rá a kezüket. Valkó megyére nézve ld. Csánki Dezső: Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában. II. Bp., 1894. 376–377. Baranyára: uo. 553.

⁷ Engel Pál: Magyarország világi archontológiája 1301–1457. I. Bp., 1996. 29–30.

⁸ Uo. 28–29.

⁹ A család birtokviszonyaira ld. Németh Csaba: Maróti János i. m. 30–40.

1398),¹⁰ Bodolya (Baranya m. – 1424),¹¹ Velike (Körös m. – 1427),¹² sok esetben viszont tudatos fejlesztő politikája révén a megszerzett birtokokra maga építtetett várat. Ezek egyik legismertebb példája a gyulai vár (Békés m.), amelynek esetében az 1403-ban kapott birtokadomány után 1405-ben már említik a várat.¹³ Hasonló összefüggés lehet a birtok megszerzése és a vár építése között Karom (Szerém m.) esetében is, ahol az 1417-ben a Gutkeled nembeli Karomiaktól szerzett birtokon 1456-tól ismerjük a vár említését.¹⁴ Valpó birtokot (Baranya m.) János 1397-ben kapta adományul, várát 1438-tól ismerjük. A birtokra fia, László új adományt nyert, 1453-ban pedig mint özvegyének és fiainak állandó székelyét említik.¹⁵ A család névadó birtoka volt Marót (Valkó m.), és bár várának említése csak 1456-tól ismert, de ennél valószínűleg jóval korábban épülhetett.¹⁶

Maróti János halála (1434) után gyermekei, László, János és Anna nem csak a kiterjedt birtokrendszert örökölték, hanem a családi rang megőrzésének, sőt, ha lehet, gyarapításának feladatát is. E téren leginkább László lépett atyja nyomdokaiba. 1441 és 1443 között ő is macsói bán volt, amely címhez még az aradi, a békési és a zarándi ispánságot is bírta,¹⁷ Újlaki Barbarával kötött házassága révén pedig az egyik legjelentősebb bárói családdal került rokoni kapcsolatba.¹⁸ Folytatta az apja által megkezdett építkezéseket, a gyulai vár kápolnájának építése (1445) is az ő nevéhez fűződik.¹⁹ 1447-ben halt meg, így már sem azt nem érthette meg, amikor Lajos nevű fia 1448. október 16-án a bácsi káptalan előtt házassági szerződést kötött Újlaki Katalinnal, Újlaki Miklós lányával,²⁰ sem pedig azt, hogy fia, Mátyás²¹ 1472–1476 között ugyancsak macsói bán lett.²²

Maróti László és nővére, Anna²³ között 1445-ben birtokvita alakult ki. A vitát egy állítólagos bevallás indította el, amelyben Anna azt állította, hogy 1428-ban atyja, Maróti János és ebből következőleg vele együtt fia, László (*per consequens ipse*²⁴) a váradi káptalan előtt úgy rendelkeztek, hogy János halála után Anna, férjhez menvén valamennyi Maróti-birtokból fiú örökösként részesüljön. A panaszos, Maróti László, amint a vonatkozó oklevelekből kiderül, kezdetben vajmi kevés konkrétumot ismert e bevallásról. Nem tudta biztosan, hogy Anna a váradi káptalan vagy melyik másik hiteleshely előtt tette a bevallást,

¹⁰ Engel Pál: Magyarország i. m. 270.

¹¹ Uo. 283.

¹² Uo. 456.

¹³ Uo. 324. A gyulai vár építéstörténetére ld. Németh Csaba: Maróti János i. m. 65–67.

¹⁴ Engel Pál: Magyarország i. m. 337.

¹⁵ Uo. 454. „*castrum eorum Walpo appellatum, ubi fere domicilium ac residenciam continentiam et perpetuam habent*” (DL 14 703)

¹⁶ Engel Pál: Magyarország i. m. 365.

¹⁷ Uo. 30.

¹⁸ Nagy Iván: Magyarország családai VII. i. m. 335.

¹⁹ Bagyinszki Zoltán–Tóth Pál: Magyar várak. [Debrecen, é. n.] 32.

²⁰ DL 34 116. A házasságból egy leánygyermek született, Magdolna.

²¹ A névalak középkori írásmódjának következetlenségei miatt Máté (ld. pl. DL 14 703) és Mátyus alakban is szerepel a szakirodalomban.

²² A család férfiágon Mátyással halt ki 1476-ban.

²³ Anna Chaak-i Ferenc, bihari ispán felesége lett, két gyermekük született, Ferenc és Benedek.

²⁴ DL 13 860.

illetve állítottatott ki ez alapján iktató levelet a maga számára.²⁵ Ijedelmét csak fokozhatta, hogy a hírek szerint nővére azt állította, atyjuk rendelkezését Albert király pecsétetes oklevele is támogatja. Sem az Anna által állítólag kiadott iktatólevélnek, sem pedig Albert király állítólagos támogató oklevelének nem találtam nyomát. Az 1445 júliusa és 1446 februárja között az ügyben fennmaradt oklevelek viszont plasztikus képet festenek egy gazdag és befolyásos ember korabeli jogérvényesítésének gyakorlatáról. Maróti László 1445 nyarán ugyanis e hírek hatására átfogó jogi offenzívába kezdett: familiárisait, plébánosokat, írástudókat mozgósítva nem kevesebb, mint 12 hiteleshelyen adatott ki összesen 23 ránk maradt, többségében privilégiális oklevelet, amelyekben kétségbe vonja Anna fiúkenti öröklésének jogosságát, másrészt eltiltja birtokba iktató oklevelek kiadásától.

A sors 1445. július 15-én Imre gyulai plébános és Pethke-i László kezdték, akik az aradi káptalannal nyílt oklevelet,²⁶ másnap a csanádi káptalannal pedig privilégiumot²⁷ adtak ki Maróti László és fiai, Lajos és Mátyás nevében. Július 19-én Bool-i Miklós járt a budai káptalannál az ügyben, és egy azonos tartalmú, eltiltó hatályú privilégiummal²⁸ távozott. Másnap, július 20-án útja Székesfehérvárra vezetett, ahol ugyancsak ilyen privilégiumot²⁹ állítottatott ki. Maróti László küldöttei még ugyanebben a hónapban megfordultak a váradi (július 24.)³⁰ és a pécsi (július 29.)³¹ káptalannál, illetve a szekszárdi konventnél (július 26.)³² is. Utóbbi két helyen a megbízott privilégiumot, Váradon viszont a korábban már említett Imre gyulai plébános nyílt oklevelet állítottatott ki. Ennek újdonsága, hogy az állítólagos királyi jóváhagyás körülményei jobban kiderülnek belőle. Eszerint az Albert király támogatását tartalmazó, állítólagos privilégiális iktatólevelet Lewa-i Cheh Péter közbenjárására adták ki. Augusztus 2-án a boszniai káptalannál ugyanaz a Zarkand-i Miklós litteratus intézkedett és szerzett privilégiumot³³, aki öt nappal korábban a pécsi káptalannál járt. Augusztus 13-án Abolma-i Zsigmond a pécsváradi konventtől szerzett privilégiumot.³⁴

Szeptember 26-án ez ügyben Maróti László személyes eljárása nyomán a pécsi káptalan adott ki privilégiumot két példányban.³⁵ Maróti László személyes megjelenését az indokolhatta, hogy az ügyben időközben fordulat állt be. Megkapta ugyanis testvérétől, Annától a váradi káptalan oklevelének másolatát, amelyből kiderült, hogy az apja és általa tett, öröklessel kapcsolatos rendelkezés 1428-ban történt. Ennek az információnak a birtokában Maróti László érvelése hangsúlyát máshova helyezte. A rendelkezés megtörténtét ugyan – a korábbiakhoz hasonlóan – ezután sem ismerte el, de megengedőleg kijelentette, hogy ha az valóban meg is történt, az ő jogilag cselekvőképtelen kora (*propter suam imperfectam*

²⁵ Az oklevelekben az igazából semmitmondó „amint megtudták” (*„quod percepissent”*) kifejezés szerepel.

²⁶ DL 13 860.

²⁷ DL 13 861.

²⁸ DL 13 862.

²⁹ DL 13 863.

³⁰ DL 13 864.

³¹ DL 13 867.

³² DL 13 866, Abolma-i Zsigmond ügyvéd (*procurator*) járt el.

³³ DL 13 868.

³⁴ DL 13 869. Kófalvi Tamás: A pécsváradi konvent hiteleshelyi oklevéltára 1254–1526. Szeged, 2006. 697. sz.

³⁵ DL 13 878 és DL 37 603.

etatem) miatt érvénytelen, ezért – némi önellentmondással – visszavonja azt. Állítását arra alapozta, hogy 1412-ben történt születésétől a bevallás megtételéig csak 16 év telt el, ezért az érvénytelen, hiszen ilyen örök érvényű bevallást csak 24 éves kort betöltött személy tehet. Egyben kérte a káptalant, hogy állapítsa meg és igazolja a korát. A káptalan egy nem részletezett módon elvégzett vizsgálat során arra jutott, hogy László a 34. évét még nem töltötte be.

A következő hónapban Maróti László a boszniai káptalanhoz fordult személyesen, az itt november 9-én kiállított privilégium³⁶ azonos érvelést tartalmaz és szintén külön hangsúly esik benne Maróti László életkorának igazolására. Itt azonban a pécsi oklevelekkel szemben részletesebben szólnak az életkor megállapításának módjáról. Eszerint a káptalan tagjai – László kérését jogosnak találván – a sekrestyébe vonultak, és hosszas vizsgálatot folytatván, jogerős és hatályos dokumentumok, valamint egyházi és világi személyek tanúvallomásai alapján úgy találták, hogy László 1412-ben született.³⁷

1445. decemberének utolsó tíz napjában Maróti László további hat oklevelet adott ki jogai védelmében, nővére fiúkénti örökösödését megakadályozandó. Életkorának igazolására és ezáltal az 1428-ban tett korábbi bevallás érvénytelenítésére, visszavonására elégségesnek találhatta az ősz folyamán megszerzett okleveleit, mert a december folyamán kiadottak már csak eltiltó tartalmúak, születési évének igazolását nem tartalmazzák. A budai káptalan 1445. december 21-én kelt privilégiuma³⁸ – amelyért Morhalt-i Benedek járt el – új tartalmi elemként már nem csak Annát, hanem két fiát, Ferencet és Benedeket is név szerint tiltja el iktató levelek kiadatásától. December 28-án Imre gyulai plébános és Elewlyaro Bertalan a váradi káptalan nyílt oklevelével,³⁹ 31-én pedig Imre valpói plébános a pécsi káptalan privilégiumával⁴⁰ tiltják el Annát és fiait birtokok elfoglalásától és haszonvételétől. Imre ugyanazonnap még a pécsváradi konventet is útba ejtette, ahol kérésére a konvent szintén december 31-én adott ki privilégiumot⁴¹ Maróti László tulajdonjogának védelmében.

1445. végén keletkezett még két eltiltó oklevél, amelyek esetében azonban hiba csúszhatott az ügyintézés gépezetében. 1445. december 23-i dátummal kelt a fehérvári káptalan privilégiális eltiltó levele,⁴² amely hiányos és erősen vízfoltos, de méltóságsora⁴³ alapján az *intitulatio*ja nélkül is megállapítható, hogy a fehérvári káptalan okleveléről van szó.⁴⁴ Zöld selyemzsinóron⁴⁵ függő pecsétje ugyanakkor a pécsváradi konventé.⁴⁶

³⁶ DL 13 882. Pecsétjét levágták.

³⁷ „*Nos itaque petitionem ipsius domini Ladislai bani iustam fore agnoscemus, in nostra sacristia simul conveniendo, diligenti serutinio superinde diutius conscientiose laborando, per certa et efficacissima documenta et testimonia quam plurimorum virorum tam ecclesiasticorum quam secularium, eundem Ladislaum banum in predicto anno domini millesimo quodringentesimo duodecimo natum fuisse comperimus et resscivimus evidenter.*”

³⁸ DL 13 886.

³⁹ DL 13 890.

⁴⁰ DL 13 891.

⁴¹ DL 13 892. Kőfalvi Tamás: A pécsváradi konvent i. m. 699. sz.

⁴² DL 13 888.

⁴³ „*Datum per manus honorabilis viri magistri Benedicti de Boroh, lectoris ecclesie nostre [...] honorabilis viri m[agistri] Nicolao Bodo electo, Emerico [cantore], Nicolao Barvus custode, Andrea Temeswari dicto et Blasio de Rede decanus ecclesie nostre prenotate existentibus.*”

⁴⁴ Fehérvári káptalan 1445. 09. 18. (DL 106 491): „*Datum per manus honorabilis viri magistri Benedicti de Boroh, lectoris ecclesie nostre [...] dominis Nicolao Bodo dicto electo, Emerico cantore,*

1445-ből a pécsváradi konventnek is fennmaradt egy csak évre datált privilégiuma⁴⁷ Maróti László ügyében, amelyen viszont a fehérvári káptalan függőpecsétje található. Tartalma a következő:

Maróti László egykori macsói bán tiltakozik amiatt, hogy *carnalis sororja*, Chaak-i Ferenc bihari comes hitvese, Anna úrasszony a váradi káptalannal oklevelet adatott ki a maga számára, amely szerint apjuk, a néhai Maróti János mester, szintén egykori macsói bán a váradi káptalan előtt úgy rendelkezett, hogy Anna – és bármely nemű utódai is – valamenyny magyarországi, szlavóniai és erdélyi, már meglévő és később megszerzendő várából, kastélyából, mezővárosából, falujából, birtokából és birtokrészéből, férjhez menetele után mint törvényes fiú örökösök részesedjenek, s ehhez László is hozzájárult. László szerint azonban ilyen bevallást sem apja, sem pedig ő nem tett, annál is inkább, mivel az oklevél *par-ja* szerint ez 1428-ban történt, mivel azonban ő csak 1412-ben született, így akkor még csak 16 éves volt, ilyen bevallást viszont csak nagykorú, 24 éves ember tehet. Kérte egyúttal a konventet, hogy születése idejéről, jogai biztosítása érdekében privilégiumot adjon ki. A konvent, miután vizsgálatot végzett, megtudta, hogy László valóban 1412-ben született, s erről most függőpecsétjével megerősített privilégiumot ad ki a számára. Gál lévén a perjel, Mihály a custos, Cozmas pedig a kántor.

Az oklevél tartalma azért fontos, mert segíthet a kiadás idejének pontosabb megállapításában, ennek ismeretében pedig talán megmagyarázható a fehérvári és a pécsváradi oklevél megpecsételése körüli anomália is. Mint korábban láttuk, Maróti László „kampányában” több szakasz különíthető el. Az első időszakban, 1445. július 15. és augusztus 13. között Maróti Lászlónak még csak kósza és bizonytalan hírei voltak arról, hogy nővére, Anna apjuknak és Lászlónak egy korábbi bevallására hivatkozva, amelyet ráadásul állítólag Albert király egy oklevele is megerősít, mint fiúi jogokkal rendelkező örökös be akarja iktattatni magát a Maróti család valamennyi birtokának felébe.⁴⁸ Az ez ellen indított kampányban László számos hiteleshelyre küldte el megbízottait, akik jobb híján a bizonytalan hírek alapján eszközöltek ki eltöltő leveleket az ügyben. Azután augusztus közepe és szeptember vége között valamikor Maróti László Annától másolatban megkapta annak a váradi káptalan előtt tett bevallását, amelynek alapján védekezésének hangsúlyai is megváltoztak. A küldöttei által kioszkózott oklevelekből így eltűnt Albert király támogató oklevélének említése, a hivatkozásra alap pedig László jogi cselekvőkép telenségének, ezáltal az általa tett korábbi bevallás érvénytelenségének bizonyítása, illetve a bevallás visszavonása lett. Az

Nicolao custode, Andrea Temeswar et Blasio de Rede decanis ecclesie nostre pretacte existentibus.” Fehérvári káptalan 1445. 09. 22. (DL 13 865): „Datum per manus honorabilis viri magistri Benedicti de Boroh, lectoris ecclesie nostre [...] honorabilibus viris dominis Nicolao Bodo dicto electo, Emerico de Sirmio cantore, Nicolao Bavinus custode, Andrea Temeswari d[ict]o et] Blasio de Rede decanis ecclesie nostre prefate existentibus.”

⁴⁵ A zöld pecsétfüggesztő zsinór használata igen kedvelt volt a pécsváradi konvent gyakorlatában. A fennmaradt és vizsgálható privilégiumok legnagyobb részére a pecsétet zöld vagy fonottan zöld és más módon színű zsinórra függesztették fel. Kőfalvi Tamás: A pécsváradi hiteleshely privilégiális oklevelei. [Megjelenés alatt.]

⁴⁶ Takács Imre: A magyarországi káptalanok és konventek középkori pecsétjei. Bp., 1992. 77. (Pécsváradi) 81. (Fehérvár).

⁴⁷ DL 13 893. Kőfalvi Tamás: A pécsváradi konvent i. m. 700.

⁴⁸ A fiúi öröklés kapcsán a birtokok felébe történő bevezetés említése egyben azt is jelenti, hogy László és Anna harmadik testvére, János ekkor már nem élt.

ebben az időszakban, 1445 őszén (szeptember 26. és november 9. között) kiadott oklevelek mind ezen érvrendszer mentén születtek, és valamennyinek a kiadása ügyében Maróti László személyesen járt el.

A harmadik időszak 1445. december végétől, mint látni fogjuk, 1446. január közepéig tartott. Az ekkor kiállított oklevelek már nem részletezik az előzményeket, nem tartalmazzák László születési időpontjának igazolását, illetve az ebből eredő érveket, hanem egyszerűen csak eltiltják Annát és fiait, Ferencet és Benedeket attól, hogy László birtokainak felébe bevezetessék magukat, vagy azok bármilyen haszonvételét élvezzék.

Tartalmi jellemzői alapján a pécsváradi konvent 1445-ben kiadott, csak évre datált oklevele tehát nagy valószínűség szerint valamikor 1445 őszén keletkezhetett. Ezt támasztja alá Maróti László személyes megjelenése is a pécsváradi konvent előtt, amely földrajzilag is illeszkedik az általa személyes eljárásra választott hiteleshelyek (pécsi és boszniai káptalan) körébe.

Tudván tehát, hogy a pécsváradi pecséttel ellátott fehérvári oklevél 1445. december 23-án kelt, és elfogadva, hogy a fehérvári pecséttel hitelesített pécsváradi oklevelet 1445 őszén adták ki, valamint tekintettel arra, hogy ezek az oklevelek egyazon oklevélnyerő számára, egy sok hiteleshelyet érintő és fél éven át tartó jogi offenzíva keretében, ugyanazon ügyben születtek, talán nem túl merész az a feltételezés, hogy a szóban forgó két oklevelet a megpecsételtesük során véletlenül elcserélték, a pécsváradi konventtel a fehérvári oklevelet, a fehérvári káptalannal pedig a pécsváradi oklevelet erősítették meg. Ez egyben azt is feltételezi, hogy a két oklevél megpecsételése egymáshoz időben közel eshetett, vagyis az ősszel kiállított pécsváradi oklevelet jó ideig – minimum egy hónapig, de lehet, hogy tovább – megpecsételés nélkül birtokolták. Természetesen fontos hangsúlyozni, hogy ezen kronológiát erősen befolyásolja az oklevelek fennmaradásának esetlegessége. Mert nem kizárható, hogy az ügyben még a fennmaradtnál is több oklevél született, ám ezek elvesztek, így az egyes időintervallumok meghatározását ma már csak a meglévő forrásanyag alapján – a bizonytalanságok tiszteletben tartásával – lehet elvégezni.

Ha az oklevelek elcserélésének elméletét elfogadjuk, akkor könnyű belátni, hogy a megpecsételés során az oklevél szövegével már sem a fehérvári káptalannál, sem pedig a pécsváradi konventnél nem sokat törődtek – konkrétan még az *intitulatiót* sem olvasták el –, különben minden bizonnyal észrevették volna, hogy pecsétjüket nem a saját oklevelükre készülnék rátenni.

Ami Maróti László birtokvédelmi törekvéseinek további időszakát illeti, 1446 januárjában kiküldöttei még öt hiteleshelyet kerestek fel: Gyulai László litteratus január 4-én az aradi káptalannal nyílt,⁴⁹ Bodon-i Fülöp Valkó megyei nemes a boszniai káptalannal 9-én privilégiális,⁵⁰ László zalánkeményi pap a bácsi káptalannal 11-én privilégiális,⁵¹ János velikei plébános 13-án a csázmái káptalannal privilégiális⁵² és Bodon-i Fülöp familiáris 14-én a kői káptalannal ugyancsak privilégiális⁵³ oklevelet állíttatott ki László, illetve fiai, Lajos és Mátyás számára. Valamennyi oklevél az előző év végi kontextust követi, Annát és fiait eltiltja attól, hogy László javainak felébe bevezetessék magukat.

⁴⁹ DL 13 902.

⁵⁰ DL 13 903.

⁵¹ DL 13 905.

⁵² DL 13 906.

⁵³ DL 13 907.

Maróti László – apja Zsigmond iránti hűségének köszönhetően – jelentős vagyont és bárói rangot örökölt. 1445-ben, amikor tetemes vagyonának felét Anna nevű testvérenek a fiúi öröklés iránti kezdeményezése veszélyeztette, legalább egy tucat hiteleshelynél indított eljárást annak érdekében, hogy nővérét ezen szándékában megakadályozza. Familiárisokat, plébánosokat, írástudókat mozgósított, és nem sajnálta a pénzt privilégiumok kiadására sem annak érdekében, hogy valamennyi birtokának tulajdonjogában megmaradhasson. Az ügyben ránk maradt 23 oklevél ennek a folyamatnak fél éves időszakába enged bepillantást 1445 júliusa és 1446 januárja között. Maróti Lászlónak a hiteleshelyek előtt megfogalmazott legfőbb érve először a bevallás megtörténtének tagadása, majd pedig a testvére által az örökösödéséhez jogalpnak tekintett bevallás érvénytelenítése volt. Ennek kapcsán három hiteleshellyel is igazoltatta életkorát, illetve 1412-es születési évét, aminek köszönhetően az 1428-ban tett bevallását érvényteleníthette.

A Maróti László számára kiadott oklevelek			
Dátum	Kiadó	Jelzet	Irattípus
1. szakasz			
1445. 07. 15.	aradi kápt.	DL 13 860	pátens
1445. 07. 16.	csanádi kápt.	DL 13 861	privilégium
1445. 07. 19.	budai kápt.	DL 13 862	privilégium
1445. 07. 20.	fehérvári kápt.	DL 13 863	privilégium
1445. 07. 24.	váradai kápt.	DL 13 864	pátens
1445. 07. 26.	szekszárdi konv.	DL 13 866	privilégium
1445. 07. 29.	pécsi kápt.	DL 13 867	privilégium
1445. 08. 02.	boszniai kápt.	DL 13 868	privilégium
1445. 08. 13.	pécsváradai konv.	DL 13 869	privilégium
2. szakasz			
1445. 09. 26.	pécsi kápt.	DL 13 878	privilégium
1445. 09. 26.	pécsi kápt.	DL 37 603	privilégium
1445. 11. 09.	boszniai kápt.	DL 13 882	privilégium
1445. ősz	pécsváradai konv.	DL 13 893	privilégium
3. szakasz			
1445. 12. 21.	budai kápt.	DL 13 886	privilégium
1445. 12. 23.	fehérvári kápt.	DL 13 888	privilégium
1445. 12. 28.	váradai káptalan	DL 13 890	pátens
1445. 12. 31.	pécsváradai konv.	DL 13 892	privilégium
1445. 12. 31.	pécsi kápt.	DL 13 891	privilégium
1446. 01. 04.	aradi kápt.	DL 13 902	pátens
1446. 01. 09.	boszniai kápt.	DL 13 903	privilégium
1446. 01. 11.	bácsi kápt.	DL 13 905	privilégium
1446. 01. 13.	csázmai kápt.	DL 13 906	privilégium
1446. 01. 14.	kői kápt.	DL 13 907	privilégium